

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. Котел, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОТЕЛ в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Катерина Г. Дедова

при участието на секретаря Йордан Ив. Кръстев
като разгледа докладваното от Катерина Г. Дедова Гражданско дело № 20242210100090 по описа за 2024 година

Производството е по реда на ЗЗДН.

Образувано е по молба за защита от домашно насилие, подадена от **К. М. Д.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 77 срещу **К. А. К.**, ЕГН *****, с адрес, посочен в молбата в гр. Котел, ул. „Раковски“ № 111.

Молителката твърди, че с К. К. са живели в условията на фактическа съжителство близо 8 години в нейното жилище. Преди година и половина са преустановили фактическото си съжителство, но са създали трайна интимна връзка, която също са преустановили. Молителката твърди, че лицето не престава да я следи, непрекъснато проявява спрямо нея болезнена ревност, която често преминавала в упражняване на агресия спрямо нея, и наличие на непрекъснат психически и физически тормоз, като същият на няколко пъти ѝ е нанасял побой.

На 13.01.2024 г. вечерта около 19:30 ч. молителката била в двора на жилището си на адрес гр. *****, когато видяла ответника да идва към дома ѝ и същата веднага се прибрала и заключила входната врата на жилището. При пристигането на ответника, той започнал да блъска и удря силно вратата, крещейки обидни думи. Молителката се е принудила да отвори вратата и му казала да напусне дома ѝ и че ще се обади на полицията. Тогава той проявил агресия, започнал да я блъска, като я избутвал навътре към къщата.

На 16.01.2024 г. около 18:30 – 19:00 ч., молителката била в двора на къщата, като ответникът отново пристигнал „почерпан“. Той отново започнал да ѝ отправя обиди и започнал да ѝ нанася удари с юмруци в областта на корема и в челюстта от лявата ѝ страна. Молителката започнала да крещи и той напуснал жилището ѝ. На същия ден късно вечерта около 22:30 ч., той отново пристигнал в дома ѝ в нетрезво състояние и започнал да крещи и да я обижда.

Молителката заявява, че ответникът я следи непрекъснато, постоянно я пресреща по пътищата и на 17.01.2024 г. около 11:45 пред кабинета на личната лекарка на молителката в гр. Котел, той се появил и започнал да манипулира молителката да не образува дело. В резултата на указания натиск и психически тормоз, молителката звъннала на тел. 112, както правела всеки път, защото изпитвала неистов страх от него.

Молителката заявява, че се страхува за здравето и живота си, тъй като ответникът упражнява психически и физически тормоз спрямо нея и с поведението си представлява пряка опасност за живота и здравето на молителката, както и на нейното семейство.

В молбата се прави искане до съда да издаде заповед, с която да се накара лицето **К. А. К.** да се въздържа от насилие спрямо молителката и на същия да се забрани да приближават жилището, местоработата, местата за социални контакти и отдих на молителката, както и да осъществява контакт с молителката под каквато и да било форма, включително по телефона, както и чрез всякакви други средства и системи за комуникация. Прави се искане до съда да задължи ответника да посещава специализирани програми за преодоляване на агресията и справяне с гнева.

В първото по делото открито съдебно заседание молителката се явява лично и се представлява от адв. Х. Ч. от АК Сливен. Процесуалният ѝ представител заявява, че поддържа молбата по ЗЗДН така, както е предявена. Посочва, че доказателствата, приложени към молбата – декларация по чл. 9 от ЗЗДН и медицински документ, доказват твърденията, изложени в нея, които твърдения ответникът не оспорва. Заявява, че молбата е процесуално допустима, основателна и доказана, с оглед което моли съда да я уважи, както и да присъди на доверителката ѝ сторените по делото разноски.

В първото по делото открито съдебно заседание ответникът се явява лично и се представлява сам. Заявява, че не оспорва нищо от изложените в молбата твърдения. Твърди, че с молителката са поддържали интимни отношения след раздялата си и, че връзката им е била на приливи и отливи. Заявява готовност да не се „занимава“ повече с молителката и всеки един от тях да поеме по своя собствен път. Признава вината си и моли съда за по-леки

мерки и обещава да не притеснява повече молителката.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото са събрани писмени доказателствени средства - справка за съдимост на ответника, съдебно удостоверение за липса на наложени мерки по ЗЗДН на ответника, писмо и уведомление от МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД, декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН и фиш за спешна медицинска помощ изд. от ЦСМП- Сливен от 16.01.2024г.

В приложената декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН са изложени твърдения, че на 13.01.2024 г. вечерта, около 19:30 ч. молителката била в двора на жилището си на адрес гр. *****, когато видяла ответника да идва към дома ѝ и същата веднага се прибрала и заключила входната врата на жилището. При пристигането на ответника, той започнал да блъска и удря силно вратата, крещейки обидни думи. Молителката се е принудила да отвори вратата и му казала да напусне дома ѝ и че ще се обади на полицията. Тогава той проявил агресия, започнал да я блъска, като я избутвал навътре към къщата. След като напуснал дома ѝ молителката била силно уплашена и позвънила на телефон 112. Във връзка с подадения сигнал пристигнала полиция, а молителката им обяснила къде се крие ответникът. Твърди, че в следствие на този сигнал на последния му е съставен протокол за предупреждение по реда на ЗМВР.

На 16.01.2024 г. около 18:30 – 19:00 ч., молителката била в двора на къщата, като ответникът отново пристигнал „почерпан“. Той отново започнал да ѝ отправя обиди: „курва, мръсница“ и започнал да ѝ нанася удари с юмруци в областта на корема и в челюстта от лявата ѝ страна. Молителката започнала да крещи и той напуснал жилището ѝ. След това тя позвънила на телефон 112 в резултат на което в дома ѝ са пристигнали екипи на полицията и линейка на Спешна помощ – Котел. Молителката разказала какво се е случило и полицаите тръгнали да търсят ответника, а на молителката бил извършен медицински преглед.

На същия ден късно вечерта около 22:30 ч., той отново пристигнал в дома ѝ в нетрезво състояние и започнал да крещи и да я обижда, като я наричал: „курво“, „мръсница“, „тъпа тъпическа система“. Молителката отново звъннала на телефон 112, но при пристигането на патрулния автомобил ответникът вече го нямало.

Молителката заявява, че ответникът я следи непрекъснато, постоянно я пресреща по пътищата и на 17.01.2024 г. около 11:45 пред кабинета на

личната лекарка на молителката в гр. Котел, той се появил и започнал да манипулира молителката да не образува дело. В резултата на указания натиск и психически тормоз, молителката звъннала на тел. 112, както правела всеки път, защото изпитвала неистов страх от него.

В декларацията, се сочи, че молителката се страхува за здравето и живота си, тъй като ответникът упражнява психически и физически тормоз спрямо нея и с поведението си представлява пряка опасност за живота и здравето ѝ, както и на нейното семейство.

От приложените по делото справка за съдимост на ответника, съдебно удостоверение и уведомление от МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД е видно, че същият е реабилитиран, няма наложени мерки по ЗЗДН и същият не се води на учет в Отделение по психиатрия към МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД гр.Сливен.

От приложения по делото фиш за спешна медицинска помощ е видно, че на 16.01.2024г. на молителката е направен медицински преглед и е констатирано, че същата има оток и съмнение за счупване на долната челюст в ляво.

При тази фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Съдът е сезиран с молба по чл. 8, т. 1 от ЗЗДН. Процесуалният документ е допустим, като подаден от легитимирано лице и в срока по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН. Разгледана по същество, молбата е основателна.

Легална дефиниция за „домашно насилие“ се съдържа в чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН, където е посочено, че *„домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство или в интимна връзка“*.

Законодателят е приел, че *„домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо или икономическо насилие“*. Очевиден е стремежът да бъдат обхванати всякакви прояви на вербална агресия, а и такива, насочени срещу телесния интегритет на личността, независимо от интензитета им и областта от тялото на пострадалия, към която са насочени. Освен това достатъчен е един акт на насилие, а не няколко, които да сочат на системност. Това законодателно разрешение е напълно оправдано предвид факта, че в повечето случаи пострадалите са лица от по-уязвими групи – деца или жени, които имат нужда от пълноценна защита срещу всяко посегателство над личността им.

В конкретния случай са изложени твърдения за осъществени актове на психическо и физическо насилие. За доказване основателността на претенцията си молителката следва да установи в условията на пълно и

главно доказване, че ответникът **К. А. К.** е извършил твърдените актове на насилие.

За установяване на твърденията си молителката е ангажирала писмени доказателствени средства и декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, от които да се установят актовете на физическо и психическо насилие. Съдът счита, че представените доказателства са достатъчни за формиране на категоричен извод, че ответникът е извършил домашно насилие спрямо молителката. В подкрепа на този извод могат да бъдат изложени следните съображения.

Съгласно чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН *„Когато няма други доказателства за конкретни факти и обстоятелства, съдът издава заповед за защита само на основание приложената декларация по чл. 9, ал. 3“*. Законодателят е установил нормативно предварителна доказателствената стойност на декларацията, която обаче се проявява при наличие на една отрицателна предпоставка – липса на други доказателства. Това законодателно решение лесно може да бъде обяснено с обстоятелствата, при които обикновено протичат взаимоотношенията между лицата по чл. 3 от ЗЗДН. Касае се за лица в близки родствени или други връзки, които живеят в едно домакинство. Нормално, поради неприкосновеността на дома, присъствието на други лица там става по изключение. Поради тази причина изключение е и непосредственото възприемане на взаимоотношенията между страните по делото от трети лица, в това число и на актовете на домашно насилие. Така възможността за доказване на извършено домашно насилие, а и възможността за защита от подобни противоправни посегателства, биха били силно ограничени. Затова, за да компенсира доказателствената недостатъчност, произтичаща от уединеността на взаимоотношенията между лицата по чл. 3 от ЗЗДН, законодателят е установил правилото на чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН.

Настоящият случай не е такъв, защото отрицателната предпоставка не е налице. Представеният от молителката фиш за спешна медицинска помощ елиминира възможността съдът да издаде заповед за защита само въз основа на декларацията, като се позове на изложеното в нея, но не отменя доказателствената ѝ стойност изцяло. От съвкупния анализ на декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН и събраните писмени доказателствени средства по категоричен начин се извежда, че ответникът е осъществил твърдените актове на домашно насилие. Този извод се подкрепя и от неоспорването от страна на ответника на изложените в декларацията и молбата твърдения.

Съдът споделя становището на молителката, че обидите, отправяни към нея представляват актове на домашно насилие, тъй като същите имат отрицателно значение и биха могли да предизвикат и са предизвикали у адресата им единствено и само негативни емоции. Поради тази причина следва да бъде прието, че ответникът е извършил актове на психическо насилие спрямо молителката.

Блъсканията и ударите по входната врата на дома на молителката, нанесените удари с юмруци в областта на корема и от лявата страна на

челюстта ѝ, представляват актове на физическо насилие, тъй като са насочени срещу телесната цялост на личността. Последните (ударите в областта на корема и челюстта) са от естество да предизвикат болка и страдания у пострадалия.

Поради всичко гореизложено молбата за защита от домашно насилие трябва да бъде уважена и да бъде издадена заповед по чл. 15, ал. 8 от ЗЗДН. Тъй като всеки акт на домашно насилие като форма на насилие е с различно естество, интензивност и последици, и законът предвижда различни мерки за защита от домашно насилие, то всяка мярка за защита следва да е съответна на извършения акт, съобразно неговата тежест, продължителност и последици. Установи се, че след случилото се молителката е под постоянен стрес, че ответникът може да ѝ навреди.

Съдът счита, че в случая съответна на деянието се явява освен мярката по чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН – *„задължаване на извършителя да се въздържа от извършване на домашно насилие“* и мерките по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН – *„забрана на извършителя да приближава пострадалото лице, жилището, местоработата и местата за социални контакти и отдих на пострадалото лице при условия и за срок, определени от съда“*, т. 4: *„забрана на извършителя да осъществява контакт с пострадалото лице под каквато и да е форма, включително по телефон, чрез електронна или обикновена поща и факс, както и чрез всякакви други средства и системи за комуникация при условия и за срок, определени от съда“*. Постановяването на другите две мерки е оправдано, с оглед обстоятелствата по делото. Осъществено посегателство над пострадалата налага контактите между страните да бъдат изключени за известен период от време, за да бъде минимизирана възможността напрежението помежду им да се развива. Съдът счита, че само физическото им отдалечаване едни от други би предотвратило евентуални посегателства над личността на молителката в бъдеще.

Съгласно чл. 5, ал. 2 *„Мерките по ал. 1, т. 2 - 5 се налагат за срок от три до 18 месеца при приспадане на срока на действие на мерките при издадена заповед за незабавна защита по чл. 18 и 19“*. При определяне на срока трябва да бъдат взети всички релевантни обстоятелства – вид осъществено насилие, последици от извършването му, наличие на опасност от ново извършване и т.н. В конкретния случай се установи, че са извършени актове на физическо и психическо насилие. Макар да се касае за първи случай на домашно насилие от страна на ответника установените актове на домашно насилие са предизвикали не само уплаха и емоционален стрес в съзнанието на ищцата, но и болки и страдания, поради което продължителността на мерките не може да бъде към абсолютния минимум, а напротив следва да бъде към абсолютния максимум. Всичко изложено дава основание на съда да наложи мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЗДН за

срок от 18 месеца, като от този срок се приспадне срока на действие на мерките при издадената заповед за незабавна защита по чл. 18. Съдът намира, че така определеният срок е подходящ за превенция на евентуални предстоящи насилствени прояви от страна на ответника, както и да го дисциплинира.

По отношение на разноските:

В съответствие с правилото на чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН в тежест на ответника следва да бъдат възложени разноските по делото и дължимата държавна такса.

Ответникът **К. А. К.** трябва да бъде осъден да заплати на молителката **К. М. Д.** сумата от 500 лв. (петстотин лева), представляваща сторените от молителката разноски за един адвокат в първоинстанционното производство, както и да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд Котел сумата от 25, 00 лева - държавна такса, дължима в размера по чл. 16 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата.

При тези мотиви, Районен съд Котел

РЕШИ:

ИЗДАВА заповед за защита по чл. 15, ал. 8 от ЗЗДН срещу **К. А. К., ЕГН *******, с постоянен адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 142 и с адрес, посочен в молбата - гр. Котел, ул. „Раковски“ № 111, като на основание чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЗДН **НАЛАГА** следните мерки за защита от домашно насилие:

ЗАДЪЛЖАВА извършителя **К. А. К., ЕГН *******, с постоянен адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 142 и с адрес, посочен в молбата - гр. Котел, ул. „Раковски“ № 111 **ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА** от ИЗВЪРШВАНЕ НА ДОМАШНО НАСИЛИЕ спрямо **К. М. Д., ЕГН *******, с адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 77.

ЗАБРАНЯВА на извършителя **К. А. К., ЕГН *******, с постоянен адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 142 и с адрес, посочен в молбата - гр. Котел, ул. „Раковски“ № 111 **ДА ПРИБЛИЖАВА** **К. М. Д., ЕГН *******, с адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 77, жилището ѝ, местоработата и местата за социалните ѝ контакти и отдых на разстояние по-малко от 100 метра, за срок от осемнадесет месеца, считано от 18.01.2024г. (датата на издаване на заповедта за незабавна защита по чл. 18 от ЗЗДН).

ЗАБРАНЯВА на извършителя **К. А. К., ЕГН *******, с

постоянен адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 142 и с адрес, посочен в молбата - гр. Котел, ул. „Раковски“ № 111 **ДА ОСЪЩЕСТВЯВА контакт с К. М. Д., ЕГН *******, с адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 77, под каквато и да е форма, включително по телефон, чрез електронна или обикновена поща и факс, както и чрез всякакви други средства и системи за комуникация за срок от осемнадесет месеца, считано от 18.01.2024г. (датата на издаване на заповедта за незабавна защита по чл. 18 от ЗЗДН).

ПРЕДУПРЕЖДАВА К. А. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 142 и с адрес, посочен в молбата - гр. Котел, ул. „Раковски“ № 111, че при неизпълнение на настоящата заповед, полицейският орган, констатира нарушението, е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата, като неизпълнението на настоящата заповед представлява престъпление по чл. 296, ал. 1 от НК.

Издадената заповед подлежи на незабавно изпълнение

ОСЪЖДА К. А. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 142 и с адрес, посочен в молбата - гр. Котел, ул. „Раковски“ № 111 **ДА ЗАПЛАТИ** на **К. М. Д., ЕГН *******, с адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 77 на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН, сумата от 500 лв. (петстотин лева), представляваща сторените от молителката разноски за един адвокат в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА К. А. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Котел, кв. „Изток“ № 142 и с адрес, посочен в молбата - гр. Котел, ул. „Раковски“ № 111, да заплати по сметка на Районен съд Котел сумата от 25, 00 лева, представляваща държавна такса по гр.д. № 90 по описа на Районен съд Котел за 2024 г.

Препис от решението и заповедта да се изпратят на районните управления на Министерството на вътрешните работи по настоящите адреси на извършителя и на пострадалото лице.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Сливен, в 7-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Котел: _____